

Warszawa, dnia 5 listopada 2021 r.

Sygn. akt VI Ka 725/20

**1**

**2WYROK**

**2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

**3 Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:**

Przewodniczący: SSO Anna Zawadka

protokolant: Weronika Zych

**4 przy udziale prokuratora Józefa Gacka**

po rozpoznaniu dnia 5 listopada 2021 r.

**5 sprawy K. R. syna W., M., ur. (...) w S.**

**6 oskarżonego o przestępstwo z art. 291 § 1 kk w związku z art. 64 § 1 kk**

**7 na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego**

**8 od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie**

**9 z dnia 17 lutego 2020 r. sygn. akt III K 2/19**

utrzymuje w mocy wyrok w zaskarżonej części; zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

## UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 725/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. <b>CZĘŚĆ WSTĘPNA</b>			
<b>0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu</b>			

<b><i>pierwszej instancji</i></b>	
Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie z dnia 17 lutego 2020r. sygn. akt III K 2/19	
<b><i>0.11.2. Podmiot wnoszący apelację</i></b>	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
<b><i>0.11.3. Granice zaskarżenia</i></b>	

<b>0.11.3.1.</b> <b>Kierunek i</b> <b>zakres</b> <b>zaskarżenia</b>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<b>0.11.3.2.</b> <b>Podniesione</b> <b>zarzuty</b>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów				
<b>0.11.4. Wnioski</b>					
#	uchylenie	#	Zmiana		
<b>2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy</b>					
<b>0.12.1. Ustalenie faktów</b>					
<b>0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione</b>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		K. R.	Oskarżony figuruje w kartotece karnej Krajowego Rejestru Karnego, jest osobą wielokrotnie karaną za przestępstwa przeciwko mieniu;	Informacja z KRK	1557-1558
2.		K. R.	Przeciwko funkcjonariuszowi policji D. K. nie toczy się obecnie żadne	Pismo z Prokuratury Regionalnej w K.	1567-1568

			postępowanie karne związane z przekroczeniem uprawnień przez tego funkcjonariusza w związku ze zdarzeniem dotyczącym oskarżonego;		
<b>0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</b>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
<b>0.12.2. Ocena dowodów</b>					
<b>0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</b>					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
1.	Informacja z KRK	dokumenty wystawione przez uprawniony podmiot tj. Krajowy Rejestr Karny – Punkt Informacyjny przy Sądzie Okręgowym; informacje są aktualne tj.			

		wystawione w dniu 6 października 2021r.	
2.	Pismo z Prokuratury Regionalnej w K.	Dokument nadesłany faksem w odpowiedzi na zapytanie Sądu, pismo nie budzi wątpliwości co do wiarygodności , gdyż zostało wystawione przez uprawniony podmiot;	
<p><b>0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</b></p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p><b>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH</b></p>			

<b>ZARZUTÓW i wniosków</b>			
Lp.	Zarzuty w apelacji obrońcy oskarżonego		
1.	<p>Obrażę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia tj. art.4 kpk i 7 kpk poprzez:</p> <p>-nieobiektywne i z przekroczeniem granicy swobodnej oceny dowodów a przez to niesprawiedliwe uznanie, że K. R. dopuścił się przestępstwa pomocy do ukrycia samochodu osobowego marki M. (...) o nr rej. (...), opierając takie stanowisko i formułując ocenę na podstawie zeznań świadków funkcjonariuszy Policji, w tym D. K. de facto jedyne dowodu w sprawie, podczas gdy prawidłowa i zgodna z</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	



zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocena tych zeznań w żadnym wypadku nie uprawnia do przyjęcia, że powyższy pojazd, którym mieli poruszać się oskarżeni, będąc obserwowani przez funkcjonariusza K., był faktycznie tym skradzionym na szkodę (...) S.A. i że to właśnie ten pojazd został pozostawiony przez oskarżonych w miejscu jego odnalezienia w dniu 10 sierpnia 2012r. co doprowadziło Sąd I instancji do błędu w ustaleniach faktycznych i przyjęcia, że K. R. uczestniczył w zdarzeniu i miał świadomość, że pomaga do ukrycia kradzionego samochodu marki M. (...), oraz uznaniu winy K. R. w zarzucanym mu przestępstwie.

<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie, wyjaśnił na rozprawie wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, następnie całość tych okoliczności wnikliwie i wszechstronnie rozważył, uwzględniając przy tym zasady prawidłowego rozumowania, wskazania wiedzy, doświadczenia życiowego i na tej podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne oraz wyprowadził trafny wniosek w przedmiocie winy oskarżonego K. R. za przypisane mu przestępstwo. Ocena materiału dowodowego</p>	

przez sąd I  
instancji  
dokonana  
została z  
baczeniem na  
reguły z art. 4, 5,  
7 k.p.k., a więc  
jest bezstronna  
i nie narusza  
zasady granic  
swobodnej  
oceny dowodów  
oraz jest zgodna  
z prawidłowym  
rozumowaniem,  
wskazaniami  
wiedzy,  
doświadczenia  
życiowego,  
zwłaszcza zaś nie  
zawiera błędów  
faktycznych i  
logicznych.

W ocenie sądu  
odwoławczego  
argumentacja  
obrońcy  
sprowadzająca  
się do  
kwestionowania  
wiarygodności  
naocznego  
świadka  
zdarzenia tylko  
dlatego, że jest  
funkcjonariuszem  
policji z  
Wydziału (...)  
KSP, jest  
niezasadna.

Wbrew  
zarzutom  
obrońcy  
dokładna analiza  
zeznań świadka  
D. K.  
potwierdza, że  
świadek w toku  
prowadzonej

obserwacji w dniu 10 sierpnia 2012r. około godz. 8:00 na ul. (...) w W. zauważył pojazd marki M. (...) nr rej. (...), a następnie pojazd ten obserwował aż do ul. (...), gdzie stracił go z pola widzenia. Nie ma również podstaw do podważenia wiarygodności zeznań tego świadka, tylko dlatego, że zauważył, iż mężczyzna kierujący tym skradzionym samochodem miał założone rękawiczki, co z uwagi na letnią porę wzbudziło uzasadnione podejrzenia funkcjonariusza. W trakcie obserwacji skradzionego pojazdu świadek widział, jak w pewnym momencie pojazd ten zatrzymał się przy ul. (...), dotychczasowy kierowca przesiadł się na miejsce pasażera, a za kierownicą usiadł znanym mu z widzenia

K. R. pseudonim (...) lub (...) z W., wielokrotnie karany za kradzieże samochodów.

Świadek D. K. opisał w sposób dokładny pokonaną przez ten pojazd drogę, wymieniając poszczególne ulice, co pozwala prześledzić kierunek poruszania się tego pojazdu. Nie ma również racji obrońca, że świadek nie wskazywał w swoich zeznaniach konkretnego numeru rejestracyjnego auta, gdyż przeczy temu protokół przesłuchania, w którym świadek podał, że zauważył pojazd marki M. (...) nr rej. (...) (k.120b). Nie jest więc prawdą, że świadek wskazał jedynie markę pojazdu, a zatem próba podważenia wiarygodności zeznań tego świadka jest nieskuteczna. Nie budzi

również  
wątpliwości  
Sądu, że świadek  
dysponując listą  
pojazdów  
skradzionych w  
ostatnim okresie  
na terenie W.,  
mógł z łatwością  
ustalić, że ten  
pojazd został  
skradziony w  
nocy z  
06/07.08.2012r.  
w W. przy ul.  
(...). Powyższe  
okoliczności  
znajdują  
potwierdzenie w  
protokole  
przesłuchania  
świadka D. P.,  
który użytkował  
ten pojazd  
(k.98-103). Z  
uwagi na fakt,  
iż kradzież tego  
pojazdu została  
zgłoszona przez  
D. P.  
niezwłocznie po  
ujawnieniu  
kradzieży tj.  
07.08.2012r. o  
godz. 08:45, to  
funkcjonariusz  
policji D. K. mógł  
trzy dni później  
dysponować  
listą na której  
ten pojazd  
figurował jako  
skradziony. Nie  
ma zatem racji  
obrońca, że  
numer  
rejestracyjny  
tego pojazdu  
został ustalony  
dopiero po jego

odnalezieniu w garażu przy ul. (...) w W.. Pojazd ten ujawniono w ciągu zaledwie ok. 2 godzin od momentu rozpoczęcia obserwacji przez policję. Upływ tak krótkiego okresu czasu wskazuje na wiarygodność depozycji świadka D. K., który jako funkcjonariusz policji uczestniczył w zorganizowanej obserwacji wraz z innymi funkcjonariuszami z Wydziału (...)

Wbrew argumentom obrońcy świadek D. K. był całkowicie pewien, że ten ujawniony w garażu samochód jest tym samym pojazdem, w którym widział wcześniej oskarżonego K. R.. Sposób tej identyfikacji po numerze rejestracyjnym nie budzi wątpliwości Sądu odnośnie pewności rozpoznania. Nie ma zatem racji

obrońca, że świadek K. zidentyfikował pojazd tylko po marce i kolorze. Prawidłowa i wnikliwa ocena zeznań świadka D. K. w pełni potwierdza zasadność oceny tego dowodu przez Sąd Rejonowy. Nie sposób podzielić argumentacji obrońcy, że w sprawie brak jest dowodu, iż obserwowany przez funkcjonariuszy policji samochód M. (...) był tym samym, który odnaleziono w garażu na posesji przy ul. (...) w W.. Natomiast dowodem wskazującym, że to oskarżony K. R. przesiadł się do kradzionego pojazdu są zeznania świadka D. K..

Oдноśnie braku świadomości oskarżonego, że bierze w ten sposób udział w przestępstwie pomocy do ukrycia pojazdu, wskazać należy na protokół oględzin pojazdu (k.140-142) i



materiał  
poglądowy  
(k.242-245).  
Analiza tych  
dowodów  
potwierdza, że  
samochód M.  
(...) nr rej.  
(...) posiadał  
wyraźne ślady  
kradzieży z  
włamaniem. W  
trakcie oględzin  
ujawniono  
uszkodzenie  
elementów  
kolumny  
kierownicy,  
stacyjki,  
plastikowych  
elementów  
nadproży, a  
na podłodze  
pojazdu leżały  
elementy  
stacyjki i  
obudowy  
kierownicy.  
Zwisające tuż  
obok kierownicy  
kostki oraz  
wiązki  
przewodów i  
brak  
wylamanych  
plastikowych  
elementów  
obudowy  
kierownicy, z  
całą pewnością  
musiały zostać  
zauważone przez  
każdą osobę,  
która usiadła  
za kierownicą  
tego auta, a  
zatem także  
przez  
oskarżonego K.  
R., który wsiadł

do tego pojazdu  
aby go  
odprowadzić do  
tzw. „dziupli”,  
czyli garażu w  
którym miał  
nastąpić  
demontaż auta  
na części. W  
tym kontekście  
upływ krótkiego  
czasu od  
kradzieży  
pojazdu do  
momentu jego  
odnalezienia ma  
jednak duże  
znaczenie.  
Natomiast  
zasadnicze  
znaczenie ma  
w tej sprawie  
upływ zaledwie  
2 godzin od  
momentu  
rozpoczęcia  
przez policję  
obserwacji  
skradzionego  
pojazdu do  
momentu jego  
odnalezienia w  
miejscu  
garażowania.  
Oskarżony K.  
R. kierował tym  
pojazdem 3  
dni po jego  
kradzieży, na  
ostatnim etapie  
ukrycia pojazdu  
w miejscu  
docelowej  
rozbiórki na  
części. Nie budzi  
zatem  
wątpliwości, że  
wsiadając do  
tego auta i  
dostrzegając

rzucające się  
w oczy wiszące  
przy kierownicy  
wiązki  
przewodów oraz  
wyłamane  
plastikowe  
elementy  
obudowy  
kierownicy,  
musiał mieć  
świadomość, że  
pojazd został  
skradziony.

Wbrew  
argumentom  
obrońcy  
operacja  
zamiany miejsc  
była w pełni  
logiczna jeżeli  
weźmie się pod  
uwagę, że osoba  
dokonująca  
kradzieży mogła  
nie znać  
dokładnej  
lokalizacji  
miejsca  
rozbiórki  
pojazdu na  
części. Z  
doświadczenia  
życiowego  
wynika, że osoby  
trudniące się  
kradzieżami  
pojazdów nie  
ujawniają  
miejsca  
lokalizacji tzw.  
dziupli, chroniąc  
się w ten sposób  
na wypadek  
policyjnej  
zasadki. W  
ramach grup  
trudniących się  
kradzieżami

pojazdów najczęściej jedna lub dwie osoby zajmują się tylko kradzieżą pojazdu i pozostawieniem auta we wcześniej wybranych miejscach. Następnie zabezpieczając się przed policyjną zasadzką, dopiero po 2-3 dniach obserwacji, po sprawdzeniu czy skradzionym pojazdem ktoś się interesuje, pojazd jest przeprowadzany do tzw. dziupli, czyli garażu w którym następuje jego demontaż na części. Nie ma zatem racji obrońca, gdyż „operacja” zamiany miejsc i kontynuowanie podróży przez oskarżonego K. R., który wsiadł na miejsce kierowcy dopiero na pewnym etapie przeprowadzania skradzionego samochodu do miejsca docelowej rozbiórki, była logiczna i

wytlumaczalna.  
Wbrew  
argumentom  
obrońcy taka  
zamiana miejsc  
wcale nie  
świadczy o braku  
winy  
oskarżonego,  
który zaprzeczył  
aby miał  
świadomość, że  
poruszał się  
pojazdem  
pochodzącym z  
przestępstwa.

Dokonując  
ustaleń  
faktycznych Sąd  
Rejonowy  
słusznie oparł się  
na zeznaniach  
świadka D. K..  
Zeznania te – jak  
słusznie zauważył  
Sąd Rejonowy  
– zasługują  
na obdarzenie  
ich walorem  
wiarygodności.  
Świadek należał  
do grupy  
policyjnej, która  
zajmuje się  
zwalczaniem  
przestępczości  
samochodowej,  
stąd oczywistym  
jest, że osoba  
oskarżonego K.  
R. (zarówno  
z wizerunków  
znajdujących się  
w bazie  
policyjnej, jak i  
z wcześniejszych  
czynności  
służbowych)  
była mu znana.

Tym samym nie ma wątpliwości, że wskazany funkcjonariusz policji był wyczulony na kwestie związaną z działaniem osób, które pozostają w zainteresowaniu policji. Wskazać należy, że Funkcjonariuszom policji był bardzo dobrze znany wizerunek oskarżonego, a ograniczenia takich obserwacji wynikają z warunków ich dokonywania z pewnej odległości, tak aby nie spłoszyć sprawców. Te naturalne ograniczenia dokonywania obserwacji policyjnych nie powinny zostać instrumentalnie wykorzystane do podważenia wiarygodności policjanta, który nie dysponował żadnym sprzętem nagrywającym obraz i dźwięk pozwalającym na rejestrowanie prowadzonych obserwacji.

Nie budzi wątpliwości duży poziom trudności dokonywania obserwacji działań przestępczych osób zaangażowanych w kradzież samochodów na rozległym terenie dużego miasta. Nie dziwią więc Sądu Okręgowego trudności w permanentnej obserwacji skradzionego samochodu na ulicach (...). Wbrew twierdzeniom skarżącego relacje naoczego świadka tych zdarzeń, który jako funkcjonariusz policji w toku czynności operacyjnych dokonywał obserwacji skradzionego samochodu, są wystarczająco wiarygodnym dowodem pozwalającym przypisać oskarżonemu popełnione przestępstwo.

W ocenie Sądu Okręgowego świadek D. K. jako funkcjonariuszy Wydziału (...) KSP nie miał żadnego interesu w bezzasadnym pomówieniu akurat oskarżonego K. R.. obrońca nie wskazał żadnego argumentu dlaczego akurat to oskarżony miał zostać wytypowany przez policjantów jako sprawca paserstwa skradzionego pojazdu.

Argumentacja skarżącego sprowadza się do próby podważenia zeznań funkcjonariusza policji tylko dlatego, że stanowi część aparatu ścigania i wykonuje swoje obowiązki służbowe. Natomiast skarżący nie przedstawia żadnego argumentu na potwierdzenie tej tezy, iż D. K. dążył jedynie do



maksymalnego  
potwierdzenia  
efektów swoich  
działań  
operacyjnych.

Natomiast brak  
nagrań video,  
nagrań dźwięku  
czy

bezstronnych  
świadków  
wynikał z  
warunków tych  
obserwacji oraz  
obiektywnych  
trudności  
zarejestrowania  
przestępczych  
działań przez  
funkcjonariuszy  
dokonujących  
obserwacji z  
pewnego  
oddalenia,  
wynikającego z  
konieczności  
ukrycia się przed  
sprawcami  
kradzieży.

Warunki  
dokonywania  
takich działań  
operacyjnych  
wręcz  
uniemożliwiają  
dokonanie  
nagrań (obrazu  
i dźwięku). Nie  
sposób zatem  
czynić zarzutu  
policjantom, że  
takich nagrań  
nie dokonali.

Obserwacje  
miały charakter  
dynamiczny i  
wiązały się z  
koniecznością  
przemieszczania

się po ulicach  
dużej  
aglomeracji  
miejskiej.

Analiza treści  
zeznań D. K.  
wskazuje na  
spontaniczne  
składanie relacji  
w znacznych  
odstępach czasu,  
które zostały  
potwierdzone na  
dwóch  
rozprawach po  
upływie ponad  
4 lat i 7 lat  
od tych zdarzeń.  
Pierwsza relacja  
złożona w dniu  
zdarzenia  
zawiera tyle  
istotnych  
szczeǳółów w  
zakresie nazw  
ulic którymi  
przemieszał się  
skradziony  
pojazd i wyglądu  
kierowcy, jak  
również  
okoliczności w  
jakich  
ujawniono  
miejsce ukrycia  
tego pojazdu,  
iż nie sposób  
przyjąć, że ta  
relacja została  
zmyślona.

W ocenie Sądu  
Okręgowego nie  
ma wątpliwości,  
że Sąd Rejonowy  
prawidłowo  
ocenił zeznania  
świadka D. K.  
i prawidłowość

rozpoznania zarówno skradzionego pojazdu, jak i osoby oskarżonego. W tym względzie dla Sądu Okręgowego jest oczywiste, że osoby podejrzewane o kradzież samochodów i wielokrotnie karane za takie czyny są znane z widzenia funkcjonariuszom policji zajmującym się zwalczaniem przestępczości samochodowej. Tym samym nie ma wątpliwości, że policjanci są wyczuleni na kwestie związaną z działaniem osób, które pozostają w ich zainteresowaniu. Trzeba także podkreślić, że świadek D. K. był wyczulony właśnie na zaobserwowanie konkretnych osób – pod tym kątem dokonywał obserwacji – stąd nie może budzić wątpliwości, że dostrzegł i rozpoznał

oskarżonego,  
którego znał  
z wcześniejszych  
działań  
służbowych.

Zarzut  
wykreowania  
treści zeznań  
przez  
funkcjonariusza  
policji należy  
uznać za  
chybiony. Przy  
zaangażowaniu  
całej grupy  
funkcjonariuszy  
policji zarówno  
z Wydziału (...),  
jak i z Wydziału  
(...)KSP, nie  
sposób zgodzić  
się ze skarżącym,  
iż był to celowy  
zabieg w celu  
maksymalnego  
potwierdzenia  
efektów działań  
operacyjnych.  
Desperacka  
próba  
zdeprecjonowania  
zeznań  
funkcjonariusza  
policji D. K.  
poprzez zarzut  
spreparowania  
materiału  
dowodowego  
celem  
bezzasadnego  
pomówienia  
oskarżonego,  
okazała się  
nieskuteczna.  
Oskarżony K.  
R. pomógł do  
ukrycia  
pochodzącego z  
kradzieży z

włamaniem  
samochodu  
marki M. (...) nr  
rej. (...), mając  
świadomość, że  
został on  
uzyskany za  
pomocą czynu  
zabronionego, a  
więc wypełnił  
znamiona  
umyślnego  
paserstwa  
określonego w  
art. 291 § 1 k.k.  
Przy czym czynu  
tego dopuścił  
się w ciągu 5  
lat po odbyciu  
co najmniej 6  
miesiący kary za  
umyślne  
przestępstwo  
podobne.  
Oskarżony w  
okresie od dnia  
18.10.2009r. do  
dnia  
21.06.2012r.  
odbywał karę  
łącną 4 lat  
i 6 miesięcy  
pozbawienia  
wolności  
orzeczoną  
wyrokiem  
łącznym Sądu  
Rejonowego w  
Mińsku  
Mazowieckim z  
dnia 9 czerwca  
2009r. sygn.  
akt II K  
55/09, którym  
połączono kary  
pozbawienia  
wolności  
orzeczone za  
przestępstwa z  
art. 291 § 1 k.k. i

art. 279 § 1 k.k.  
(k.728-731).

Wskazać należy,  
że przeciwko  
funkcjonariuszowi  
Policji D. K. nie  
toczy się obecnie  
postępowanie  
karne w  
Prokuraturze  
Regionalnej w  
K. związane z  
przekroczeniem  
uprawnień przez  
tego  
funkcjonariusza  
w związku ze  
zdarzeniem  
dotyczącym K.  
R.

(k.1567-1568).

Próba  
podważenia na  
etapie  
postępowania  
odwoławczego  
wiarygodności  
zeznań  
złożonych w tej  
sprawie przez  
funkcjonariusza  
policji, okazała  
się więc  
nieskuteczna.

Reasumując  
zarzut obrońcy  
dotyczący  
błędnej oceny  
dowodów  
przeprowadzonej  
z naruszeniem  
art. 4 i 7  
kpk okazał się  
niezasadny.

Wniosek

<p>O zmianę orzeczenia poprzez uniewinnienie oskarżonego K. R. od zarzuconego mu przestępstwa, względnie o uchylenie wyroku i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Prawidłowa ocena dowodów w zakresie objętym tym zarzutem spowodowała dokonanie prawidłowych ustaleń faktycznych. Brak podstaw do uniewinnienia oskarżonego, w sytuacji gdy wiarygodne dowody w postaci m.in. zeznań świadka D. K. oraz protokołu oględzin (k.4-5), a także materiału poglądowego</p>		

<p>(k.242-245) wskazują w sposób nie budzący wątpliwości na winę oskarżonego.</p> <p>Wniosek obrońcy o uniewinnienie oskarżonego K. R. jest zatem niezasadny.</p> <p>Brak podstaw do uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, gdyż nie jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości, jak również nie zaistniała żadna z przesłanek wymienionych w art. 439 § 1 kpk, art. 454 kpk oraz art. 440 kpk.</p>	
<p>4. <b>OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</b></p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	



ZSTRZYGNIĘCIE

5. <b>SĄDU ODWOŁAWCZEGO</b>		
<b>0.15.1.</b> <i>Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
<b>0.11.</b>	Przedmiot utrzymania w mocy	
<b>0.1.wyrok utrzymany w mocy w całości w zaskarżonej części;</b>		
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy		
Wobec prawidłowości dokonanych ustaleń faktycznych i oparciu na nich rozstrzygnięć o odpowiedzialności karnej oskarżonego, a także niezasadności zarzutów podniesionych w apelacji przez obrońcy oskarżonego, zaskarżony		

wyrok należało utrzymać w całości w mocy. W sprawie nie zaszła konieczność orzekania poza granicami zaskarżenia - nie wystąpiły przesłanki z art. 439 § 1 k.p.k., art.440 k.p.k. i art. 455 k.p.k.

Kara orzeczona za przypisane przestępstwo nie nosi cech rażącej niewspółmierności w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k., albowiem została wymierzona blisko dolnej granicy zagrożenia. Sąd Rejonowy wymierzając karę wziął pod uwagę dyrektywy wymiary kary określone w art. 53 kodeksu karnego i uwzględnił okoliczności łagodzące oraz obciążające co do oskarżonego. Sąd Odwoławczy w pełni podzielił tą argumentację, albowiem kara wymierzona w tej wysokości odpowiada stopniowi

<p>zawinienia oraz stopniowi społecznej szkodliwości przypisanego występku.</p> <p>W ocenie Sądu Okręgowego kara 8 miesięcy pozbawienia wolności wymierzona oskarżonemu K. R. spełni wymogi zarówno prewencji indywidualnej jak i generalnej.</p>		
<p><b>0.15.2.</b> <b>Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</b></p>		
<p>0.0.11.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p><b>0.15.3.</b> <b>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</b></p>		
<p><b>0.15.3.1.</b> <b>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</b></p>		

1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia	o		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia	o		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	o i ze		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia	o		
<b>0.15.3.2.</b> <b>Zapatrywania</b> <b>prawne i</b> <b>wskazania co</b>			

<b>do dalszego postępowania</b>		
<b>0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</b>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
<b>6. Koszty Procesu</b>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Brak numeracji	Oskarżony K. R. odbywa karę pozbawienia wolności orzeczoną w innej sprawie (k.1547) i wobec braku dochodów zachodzą przesłanki do zwolnienia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, albowiem uiszczenie nawet niewielkich kosztów sądowych przez oskarżonego było utrudnione ze względu na brak dochodu.	

<b>7. PODPIS</b>	

<b>0.11.3. Granice zaskarżenia</b>			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wina i kara orzeczona w wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie z dnia 17 lutego 2020r. sygn. akt III K 2/19		
<b>0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</b>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<b>0.11.3.2. Podniesione zarzuty</b>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa		

	materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<b>0.11.4. Wnioski</b>		
#	Uchylenie	# Zmiana